

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA – EDICE JINÉ SVĚTY

VYPŮJČENÝ ČAS

ZUZANA STRACHOTOVÁ

JINÉ SVĚTY

VYPŮJČENÝ
ČAS

VYPŮJČENÝ ČAS

ZUZANA STRACHOTOVÁ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Zuzana Strachotová, 2023
Cover Illustration © Josef Surý (Levelist4), 2023
Cover Art © Lukáš Tuma, 2023
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0119-0 (print)

ISBN 978-80-278-1301-8 (ePub)

ISBN 978-80-278-1302-5 (mobi)

ISBN 978-80-278-1303-2 (pdf)

*Každému, koho v očích štípaly vlastní slzy.
Začít znovu a možná lépe.*

- 1) Robot nesmí ublížit člověku nebo svou nečinností dopustit, aby bylo člověku ublíženo.
- 2) Robot musí uposlechnout příkazů člověka, kromě případů, kdy jsou tyto příkazy v rozporu s prvním zákonem.
- 3) Robot musí chránit sám sebe před poškozením, kromě případů, kdy je tato ochrana v rozporu s prvním nebo druhým zákonem.

- 1) Bioroid nesmí ublížit člověku.
- 2) Bioroid musí spolupracovat s člověkem, kromě případů, kdy je taková spolupráce v rozporu s prvním zákonem.
- 3) Bioroid musí chránit sám sebe před zničením, kromě případů, kdy je tato ochrana v rozporu s prvním zákonem.
- 4) Bioroid může dělat, cokoli chce, kromě případů, kdy je takové jednání v rozporu s prvním, druhým nebo třetím zákonem.

Říká se, že čas vše vyřeší... Ano. Vyřeší. Otupí. Obrousí. Někdy i zapomeneš, pokud to bylo slabé. Ale na ty pravé lásky, co měnily život... na ty nezapomeneš. Protože pauza je fyzická, ale emoce... ty jsou bezčasové.

PROLOG

Zšeřelou místnost ozářil kužel světla. Malý kontrolní robot posvítíl na stázovou kapsli a oskenoval hodnoty na panelu. Ačkoli si ještě neuvědomoval své *já*, pocítil něco jako primitivní radost, že dostal na starost takový důležitý úkol. Stovky životů byly nyní závislé na jeho práci. Každý den ověřit funkčnost stází zmrazených subjektů, vyhodnotit jejich stav v reálném čase a rozhodnout se podle některého z předpřipravených schémat. Měl tuto práci na starost teprve první den a už se v ní cítil velmi zkušeně. Přesunul reflektor k poslední stázi v řadě a opět zkontroloval naměřená data. Zůstal u panelu nepatrně déle, než bylo nutné, protože věděl, že nahradil svého předchůdce právě kvůli nepřesnému odesílání hodnot. Osobně znal model W4X a nedivil se, že ho přesunuli ke kontrole odpadního potrubí na technické podlaží budovy. W4X byl vždycky lehkomyšlný a ke své práci přistupoval s jistým nadhledem.

Robík nevěděl, jestli byl W4X takový vždycky, ale určitě se začal chovat podivně od té doby, co se vrátil z laboratoře Magistry. Když měl jít poté do její laboratoře i on sám – W5D –, měl z toho trochu smíšené pocity. Jak nad

tím teď přemýšlel, vlastně včera ještě nic necítil. Až když od Magistry odjel a dostal přidělený úkol, začal trochu přemýšlet nad chodem věcí. To ona ho poslala, aby kontroloval stáze.

W5D projel kolem ohromné napájecí soustavy, z níž ke stropu vedl tlustý kabel a pak se rozbíhal v pravidelně rozprostřených svazcích k jednotlivým průhledným kapslím. Nakonec se zastavil před stěnou tvořenou nesčítelným počtem monitorů. Na každém poblíkávaly přehledy, tabulky a grafy ohledně vývoje připojených subjektů. Vysunovacím tykadlem stiskl několik tlačítek, aby si ověřil, že se hodnoty shodují s databází. Pokud věděl, sem dolů žádný člověk nechodil. Vše tedy záleželo na něm a jeho pečlivosti. Ještě naposledy zkontroloval systémy a rozjel se k druhé místnosti.

Před bezpečnostními dveřmi se zastavil, aby určeným hologramem vypnul ochranu místnosti. Právě když se vstup otevřel, přijal důležitou zprávu. Pokyn zněl, aby se okamžitě dostavil na kontrolu systémového rozhraní k Doktorovi.

W5D nevěděl, co má udělat. Na jednu stranu byl postup jasný. Musí jít na kontrolu. Dostal rozkaz. Ale zároveň nechtěl dopadnout jako W4X, který teď kvůli špatné práci v komorách čistí odpadní trubky. Spustil program analýzy možností, o němž by přísahal, že tam ještě před dvěma dny nebyl, a o sekundu později už mu program vyplivl seznam možných řešení.

Robůtek se rozhodl pro kompromis. Ještě dodělá poslední místnost se stázemi a pak se hned rozjede do Doktorovy laboratoře. Kdyby se ho ptal, proč mu to trvalo tak dlouho,

vymluví se, že se mu cestou zaseklo kolečko a chvíli trvalo, než si ho tykadlem opravil.

W5D, spokojený sám se sebou, projel bezpečnostním tunelem. Ocítl se v hale, kde se nacházelo několik speciálních stázových kapslí. Datově se řadily k nejstarším. Práce zde trvala o něco déle, protože systémy byly částečně zastaralé. Pečlivě postupoval zleva doprava, vždy oskenoval hodnoty a potom je porovnal s údaji v databázi. Když už mu chyběly jen poslední dvě, rozsvítilo se na jednom z monitorů zelené světlo.

Zarazil se a začal projíždět množství nul a jedniček. Poté se vrátil k ovládacímu panelu stáže a ještě pečlivěji oskenoval hodnoty. Nebylo pochyb o tom, že databáze ukazuje nějaké staré výsledky. W5D dostal přímý rozkaz, aby jakoukoli změnu ihned ohlásil Magistře. Sice se toto nařízení týkalo jeho samotného, ale toto byla přece taky změna.

Robůtek vyslal signál a pak jen čekal, dokud příslušné osoby nepřijdou zkontrolovat naměřené odchylky. Doufal jen, že neudělal chybu a nepřipojí se k W4X na technickém podlaží.

Ava odložila šálek biokávy a promnula si unavené oči. Vrhla rychlý pohled do zrcátka postaveného vedle monitoru, nespokojeně přejela prsty po počínajících vráskách a pak si nasadila zpátky asistenční brýle. Nastavila si světelný filtr na vyšší stupeň a povzdechla si. Tento týden už potře-
tí pracovala přes čas. Její laboratoř podle toho vypadala. V provizorní kuchyňce se vršilo nádobí po jídle z donáško-
vé služby. Přes pohovku, která oddělovala pracovní část
místnosti od odpočinkové, ležela pohozená deka a obleče-
ní na ven. Někdy si říkala, jestli si neplatí platinový byt
zbytečně. Všechno, co potřebovala, měla tady. Možná by
mohla alespoň přejít do zlaté kategorie a ušetřit nějaké
peníze. Na druhou stranu je stejně neměla za co utratit.
Ze své práce zkrátka nedokázala odejít. Robotické softwary
pro ni představovaly stejný intelektuální ráj jako studi-
um a konstrukce bioroidů. Jedna věc byla vdechnout život
stroji vyrobenému z de facto živých materiálů, druhá věc
donutit přemýšlet hromadu plechu a součástek. Už jen pro-
to, že cena obyčejného robota ani zdaleka nedosahovala
hodnoty bioroida. Cena, a bohužel ani výkon a schopnosti.

„Problém bude určitě v elektrosiliálním vedení,“ mumlala si. „U bioroida supluje nervovou soustavu, zatímco stroje jsou omezeny svou výpočetní kapacitou.“

Několikrát ostře klepla propiskou o desku stolu. Pak se natáhla po jedné z rádoby náhodně rozmístěných hromad papírů, okamžik přeskupovala složky plné poznámek, až konečně našla požadovaný svazek. Vytáhla z něj obrovské schéma zcela pokryté tabulkami a grafy a rychle vepsala několik vzorců, čímž nepřehlednost dotáhla k dokonalosti. Když šlo o vymýšlení převratných objevů, vždycky dávala přednost tužce a papíru. Hologramové projekce byly fajn, jenomže pro ni byl kontakt s tužkou vždy mimořádně inspirativní. Hned potom přišly na řadu jedničky a nuly. Jedno bez druhého zkrátka nemohlo existovat.

Chvíli si výpočty prohlížela, než se znovu opřela do křesla a dovolila si pár vteřin odpočinku. Možná právě kvůli tomu si nejdřív nevšimla blikající ikonky na monitoru. Najednou se na obrazovce objevila mladá žena.

„Neruším tě?“ usmála se a upřela pomněnkové oči na Avu.

„Zrovna jsem si dávala dvacet. Dvacet *vteřin* odpočinku, Kaiso.“

„Omlouvám se, *magistro*,“ zaznělo nepřiliš upřímným tónem. „Jak jsi daleko s tou zprávou ohledně nových softwarů? Víš, že ji Rada bude chtít brzo. Nejsou moc nadšení z tvých snah o neustálé inovace. Nejspíš mají strach, abys jim nepřerostla přes hlavu. Nebo bioroidi.“

Ava nasadila nezúčastněný tón. „Nejvíc ze všeho se bojím o poškození dobrého jména Institutu. Kolikrát jim mám

říkat, že žádná rizika nehrozí? Kromě zákonů robotiky mají bioroidi přece ještě omezené množství učení.“

„Mně to povídat nemusíš, nicméně bych to určitě nebrala na lehkou váhu.“ Obraz na okamžik přerušilo zrnění a pak se znovu zaostřil. „Zatracená kanalizace. Jo, málem jsem zapoměla, mám pro tebe zprávu od W5D.“

„Od koho?“ zeptala se Ava a potlačila zívnutí.

„Od W5D, toho robota, co jsi na něm vyzkoušela prototyp softwaru čtvrté generace určený pro bioroidy. Nechala jsi ho kontrolovat stázové komory, když nám z nějakého důvodu přesunuli už čtvrtého robota.“

„Už vím,“ promnula si krk.

„Poslal velice zajímavý report.“

„Vážně? A co zjistil zrovna tam?“

„Vypadá to, že jedna kapsle ukazuje jiné hodnoty, než jsou uvedené v databázi,“ odpověděla Kaisa. „A to není všechno. Dostala jsem informaci, že těsně předtím byl povolán ke kontrole systémového rozhraní. Rozkaz však nepřišel z našeho oddělení.“

Její únava byla v tu ránu pryč. „Víš, co to znamená?“

„... že stáže ukazuje špatné hodnoty?“ odtušila Kaisa.

„Vůbec ne. Kde jsi?“

„Dole u ústí odpadního potrubí,“ zkrivila tvář znechucením. Pak se ale trochu pousmála. „Kontroluju tu ty tvoje zlovolné pokusy.“

„Dobře. Tak se půjdeme podívat, co se to tam dole děje.“

„Chceš tam jít osobně?“

„Jo. Poslední dobou tam s těmi roboty pořád něco je.“

„No, hlavně s těmi, co tam posíláš tajně upravené.“

„A kde jinde je mám nepozorovaně odzkoušet?“

„Já se s tebou hádat nebudu,“ rezignovala Kaisa. „Kde se chceš sejít?“

„Na spojovacím uzlu E.“

Ava dorazila k zeleným výtahům a vměstnala se do omezeného prostoru, který byl v tuto dobu plný pracovníků IGMETu. Snad v každém druhém patře někdo vystoupil nebo nastoupil. Možná to měla vzít radši po nouzovém schodišti.

Její asistentka už na ni čekala. Než se propletly nekonečnými chodbami a sjely do příslušného podlaží, uběhlo bezmála dvacet minut. Nakonec úspěšně stanuly před hlavním vstupem do stázových komor. Ava přiložila zápěstí ke snímači a poté se identifikovala i hlasem. Dveře se otevřely a obě ženy téměř okamžitě přivítal kontrolní robůtek. W5D přešel na hlasovou reprodukci a pronesl: „Zdravím vás, magistro, slečno asistentko. Jak jste se dnes měly?“

Kaisa se k ní celá překvapená otočila. „To jsi ho naučila ty?“

Ava pokrčila rameny. „Asi to někde odposlouchal,“ odpověděla a vrátila robůtkovi pozdrav. „Děkuji, mám se dobře. Co ty?“

„Kdyby nedošlo k neočekávané události, byla by to pro mě rutina jako každý jiný den. Kontroly nastavení systémů a zabezpečení jsou mojí běžnou pracovní náplní. Chcete odvést ke zmíněné anomálii?“ zeptal se W5D.

Ava nedočkavě vydechla: „Ano, prosím.“

Robot se otočil na místě a rozjel se k zadním komorám. Obě musely prodloužit krok, aby mu stačily. Za skly se vznášela zamrazená těla, jako by právě ustrnula v pohybu.

Muži i ženy, všichni stejně bledí, všichni stejně nehybní. A všichni čekající na zázrak, který je snad z tohoto dobrovolného zajetí osvobodí. Čím hlouběji postupovaly, tím víc byl vidět na jednotlivých kapslích zub času, ať už se jednalo o jemné nánosy prachu, nebo o zastaralé technologie. Nakonec minuly hlavní kontrolní panel a konečně stanuly u cíle, kde čekal W5D.

„U této stáze jsem odhalil nesrovnalost.“

Kaisa ihned vytáhla z kapsy malý tablet a připojila ho k ovládacímu panelu kapsle. V očích se jí odrážely záblesky světla, jak rychle procházela údaje. Ava mezitím přistoupila blíže ke sklu a několikrát po něm přejela rukou, aby ho očistila od prachu. Spatřila tvář mladé ženy. Dlouhé hnědé vlasy jí rámovaly oválný obličej. Téměř to vypadalo, že každou chvíli musí otevřít oči. Nahé tělo zakrývala jakási šupinatá látka připomínající tělo hada.

W5D zatím přejížděl sem a tam a nakonec se hlasem, o kterém by se dalo říct, že v něm zazněla nervozita, zeptal: „Nezavolal jsem vás zbytečně, že ne? Totiž, nerad bych skončil jako W4X...“

„To je neuvěřitelné,“ zašeptala s úctou v hlase Ava. „Dokonale zachovalé tělo. Opravdu se díváme na živý obraz minulosti. Jak úžasné by bylo ji studovat.“

„Nejdřív by ti museli povolit výzkum. Spousta lidí se jen třese, aby se mohla věnovat genetice. Ředitelka tě pověřila programováním a konstrukcí umělé inteligence, divím se, že ti sem vůbec fungoval vstupní kód.“

„Taky mě to překvapilo, ale teď budeme mít další důkaz, jak je práce robotů s novým softwarem spolehlivá. Pokud

dokázal odhalit chybu v systému, kterou člověk ani standardní robot nezaznamenali, musí to vzít Rada v potaz.“

„Spíš jsem zvědavá, jak obhájíš nepovolenou instalaci testovacího programu.“

Ava mávla rukou. Rada ji teď pramálo zajímala. Bylo pravdou, že v poslední době pokouší trpělivost zástupců jednotlivých oddělení IGMETu stále častěji. Na druhou stranu její výsledky byly natolik důležité a pokrokové, že ze zasedání odcházela maximálně s ústním pokáráním. Svou zásluhu na tom měla určitě i její matka, ovšem vliv bioroidů na současnou společnost neustále narůstal, a s tím se pojily i stále vyšší nároky na jejich kvalitu a výkon. A cenu...

Kaisa zatím dokončila analýzu. „Můžeme ji probudit.“
„Cože?“

„No, teď tu čtu, proč ji vůbec zmrazili. Trpěla v té době nevléčitelnou chorobou. Podle záznamů měla ve stázi strávit jen něco kolem dvou let. Ale asi se něco pokazilo, protože ve stázi zůstala až dosud. Jenomže my ten lék už máme. Byl objeven skoro před padesáti lety. Tedy aspoň myslím, počkej, podívám se do hlavní medicínské databáze IGMETu.“

Zatímco se Kaisa připojovala k Jádru, Ava zamyšleně přecházela sem a tam.

„Jestliže je tu lék už padesát let, proč ji neprobrali dřív? Nemyslíš snad, že by...“

„Že by ji tam nechali schválně? To nevím. Tak, už jsem uvnitř. Takže. Vyhledávám informace o chorobě pod evidenčním číslem N5 2027 F112. Protilátka objevena v roce 2095. Provedeny pouze simulace a modelační příklady.“

Nežádoucí účinky neznámé. Pravděpodobnost komplikací 60 %. Pravděpodobnost neúspěšné léčby méně než 0,03 %. Injekční forma podání. Výrobce – Bordon corporations při Institutu IGMET. Dávkování, hm, je nutné ho stanovit individuálně. Ale je to dobrý, ve skladech k dispozici je. Účinná látka...“

„Dobrý, to stačí.“ Než Ava stačila říct, aby kontaktovala příslušné oddělení, ozval se za nimi hluboký hlas.

„Děkuji vám, Kaiso, za vaši velmi výmluvnou analýzu, ale teď už to tu přebíráme my.“

Ava vzteky zařala ruce v pěst a otočila se čelem k příchozímu. „Doktore Meiere, čemu vděčím za to potěšení?“

Edgar Meier přistoupil blíže a za jeho zády se ze stínu vyloupl jeho věrný asistent Devan Loeb. „Magistro, vy jste tady taky? Skoro jsem si vás nevšiml. A co je tohle? Není to ten robot, co se měl dostavit ke kontrole a ignoroval příkaz? Inu, šrotiště už čeká.“

Loeb se patolízalsky rozchechtal.

„Jistě si uvědomujete, že kontrola nad roboty a bioroidy spadá do mé kompetence,“ odsekla. „Nemáte žádné právo vynášet rozsudky nad umělou inteligencí.“

Doktorovi se na tváři rozlil úsměv. „Víte, Avo, jsem opravdu rád, že to zmiňujete. Totéž totiž musím říct i o situaci zde. Výzkum biologického materiálu mám totiž zase na starosti já.“

„Výzkum biologického materiálu?! Jak to můžete říct? Vždyť je to živá bytost, je to...“ pohlédla na Kaisu, která ji okamžitě doplnila.

„Sofie Adlerová. Narozena v roce 1999. Do umělého spánku uvedena v roce 2031. Žádní žijící pokrevní příbuzní. Uvedené blízké osoby – Jeremy Lender.“

Ava si prudce založila ruce v bok. „Takže?“

„Takže? Od nynějška to tu přebíráme my. Buďte tak laskavá a odvedte si odtud tu svou *asistentku*. My máme práci,“ zavelel Meier.

Ava na něj vrhla zlostný pohled. „Buďte si jistý, že to jen tak nenechám.“

Meier jí věnoval soucitný pohled a doslova broukl. „Předpokládám, že teď mluvíte o své matce.“ Naoko si povzdechl. „Jste tak předvídatelná. Ještě se mi nestalo, abyste něco neřešila přes ředitelku Olsonovou. Vždycky si u ní dupnete tou svojí trucovitou nožkou.“

Avě ve tváři naskočil ruměnc vzteku. „Uvědomte si, s kým mluvíte. Matka by nedopustila, aby...“

„Paní ředitelka má svých starostí dost. Zdá se, že oba zapomínáme, kam patříme. Takže tu debatu uzavřeme. Já teď přebírám zde přítomný subjekt. Se svým týmem se o něj už postarám. A vy si odvedte ty roboty.“

Zlostně přimhouřila oči, jenomže tuhle bitvu prohrála. Ještě jednou vrhla pohled ke stázi na nehybnou postavu a pak se otočila k W5D. „Vedl sis dobře. Pojď teď se mnou, dokončíme tu kontrolu systémového rozhraní. Na niž doktor takovým záhadným způsobem zapomněl.“

Aniž by na Meiera víc pohlédla, odešla i s ostatními z místnosti. Teprve venku dala průchod svým emocím.

„To snad není možný. Ten chlap se plete úplně do všeho,“ ucedila a rozmáchla se pěstí proti zdi. Ozvalo se lehké zaprašštění a její obličej se stáhl do bolestivé grimasy.

Kaisa nesouhlasně zakroutila hlavou. „No, teď sis pomohla tak akorát ke zlomené ruce. Pojď, zajdeme na ošetřovnu.“

Její vztek nově nabobtnal o zlobu na sebe samu. Zase se neovládla. I přes bolest ovšem zvítězil pragmatismus.

„Ještě počkej, musíme něco udělat s W5D.“

„Máš pravdu. Robote, zajed' se podívat k odpadní výpusti číslo sedm, je tam tvůj kolega W4X. Vyříd' mu, že máte na zbytek dne volno. Dělejte si, co chcete,“ Kaisa se na robota vlídně usmála a dodala. „Třeba to, co roboti obvykle dělávají.“

Zatímco robůtek odjížděl chodbou pryč, Ava si opatrně přidržovala ruku a bědovala. „Takových informací jsme mohli získat. Odpovědi na všechny ty otázky. Odpovědi na naše postižení. Víš, co by nám mohla všechno poskytnout, Kaiso?“

„Souhlasím, že její informace jsou více než cenné. V tomhle však musíme důvěřovat jejich sekci. Nerada to říkám, ale Meier měl v tomhle pravdu. Výzkum a péče o kryogenní stáze patří do kompetence ústavu genetiky. Ovšem ty ji chceš ještě z jiného důvodu, že? Vrtá ti hlavou, proč o ni jevil takový zájem, co?“

Ava se souhlasně pousmála. „Jako vždy bezchybná dedukce.“

„Tak to tě bude zajímat ještě jedna věc. Projížděla jsem záznamy z minulého týdne, které dělal původní model W4X. Žádná odchylka tam nebyla. Napojila jsem se na centrální síť a zjistila, že se hodnoty lišily v poplašném kódu. V tom, jenž oznamuje, že už se daná osoba může probrat.“

Kaisa se na okamžik odmlčela.

„Takže někdo nechtěl, aby se ta osoba probudila,“ domyslela si Ava.

„Už to tak vypadá. Jen si to vezmi – někdo musel přerušit a poté i upravit výstražné oznámení, a to přímo v Jádru. Tato úprava musela být velmi dovedně provedená, protože ji Jádru nevyhodnotilo jako podezřelou aktivitu v systému. Normální robot by to nezaregistroval, ale ty jsi tajně nainstalovala W4X software čtvrté generace. A pár dní nato už byl přerážen k nedůležité práci, kterou by zvládla i dvojka. A co to bylo teď s W5D? Kdyby neporušil Meierův rozkaz, zase bychom se o tom nedozvěděly.“

Rozhostilo se ticho. Pár minut bylo slyšet jen klapání podpatků o betonovou podlahu. Po chvíli přemýšlení Ava odpověděla: „Ten chlap je naprosto nevyzpytatelný. Je to asi jediná osoba v Institutu, která má stejné úlevy jako já. Když se na to matky zeptám, přímou odpověď nedostanu. Radši rychle převede téma jinam. Někdy mám pocit, že spolu ti dva mají nějakou tajnou dohodu. Ale věř mi, že já té záhadě přijdu na kloub.“

„Tak o tom nepochybuj,“ zasmála se Kaisa. „Nepamatuji se, že by ti někdy něco zůstalo odepřeno.“

Ava její poznámku přešla bez povšimnutí. „Když nad tím tak přemýšlím, trvá tahle situace už od té doby, co jsem nastoupila.“

„Tak to zas tak dlouho není, ne? Nějakých deset let.“

„Ne, sahá to ještě dál. Když žil ještě otec s námi, zval každou neděli na oběd nějakého vysoko postaveného výzkumníka z IGMETu. Směla jsem poslouchat jejich rozhovory a otcovy kolegy vždy těšilo, jak jsem prý vnímavá a chytrá. Meier se dostavil jen párkrát. A v tu chvíli

se zjevila i vychovatelka. Najednou jsme musely jít honem nakoupit anebo se podívat do parku či do cukrárny. Za trest jsem ji vždycky vytáhla do technického muzea.“

„No dobře, tak jsi nesměla poslouchat za dveřmi, ale co je na tom tak zvláštního?“

„Viš, nikdy jsem nad tím nepřemýšlela, ale Meier tady pracuje už fakt dlouho...“

„Nech toho. Nemá cenu teď o něčem diskutovat. Rada IGMETu nám visí na krku, musíme nejdřív vyřešit tenhle problém. Jen co obhájíš svůj projekt, můžeš začít pátrat po Meierových úmyslech, když tě tak baví hrát si na detektiva.“

Ava si Kaisu nesouhlasně přeměřila, ale poté mávla zdravou rukou. „Dobře. Ať je po tvém. Ale jestli tu ženu rozmrazí, na starost ji bude mít můj člověk. Nevidím důvod, proč bychom k ní neměli mít přístup, jakmile projde karanténou.“

„Když říkáš člověk, myslíš tím...?“

Ava se spiklenecky ušklíbla. „Přesně tak. Kromě toho, že budu mít dokonalý přehled o situaci, zajistím zároveň pro Radu i jasný důkaz. Jen ať proti tomu zkusí Meier protestovat. Radní tenhle pokus neodmítnou.“

Kaisina tvář se rozzářila. „Tak to ráda slyším. Možná dostaneš další cenu. Nominace bude už příští rok. Teď bychom ale měly zajít na tu ošetřovnu.“

„Souhlasím. Ta bolest začíná být nesnesitelná.“ Obě prošly dlouhou chodbou až ke křižovatce, kde končila nadstandardní úroveň zabezpečení. Jakmile za nimi zacvakly automatické dveře, konečně je místo hrobového ticha obklopil vědecký ruch. Co nejkratší cestou zamířily k atriu,

obrovskému rozcestníku IGMETu. Právě z této gigantické dvorany vedly výtahy, eskalátory a posuvné chodníky do jednotlivých center výzkumu.

Ústavu genetiky a lékařství patřilo celé pravé křídlo komplexu spolu s několika dalšími patry hlavní budovy. Disponovaly dokonce vlastním heliportem a dvěma vjezdy pro záchranná vozidla. Zbylou část sekce zabírala nemocnice a další odborná pracoviště. Právě tam měla Ava namířeno. V atriu proto minuly vstup pro veřejnost a po provedení identifikace použily jeden z eskalátorů přímo do třetího patra, kde měla laboratoř její kolegyně.

Pohyblivé schody si přesně vyměřenou rychlostí razily cestu prostorem. Kaisa využila čas k pročítání nejnovějších zpráv, e-mailů a dalších důležitých událostí. Její prsty po displeji tabletu doslova tančily. Ava tušila, že by měla následovat jejího příkladu, za tu dobu, co byla mimo připojení, jí určitě přišlo nejméně sedmdesát e-mailů. A stejně tak tušila, že Kaisa právě některé z nich vyřizuje za ni. Jenomže představa byrokratických blábolů byla příjemná asi tak jako její zlomené prsty. Raději neurčitě sledovala dění v atriu.

Skrz padesát metrů vysokou průhlednou stěnu probleskovaly poslední paprsky slunce. Šikmá plocha poskytovala optimální sklon pro fotonické tabule čiré jako sklo, a přesto desetkrát výkonnější než zastaralé solární panely. Díky tomu se i uvnitř budovy dařilo rostlinám a při své celkové ploše deseti kilometrů čtverečních, kterou IGMET se všemi přístavbami zaujímal, zároveň generoval dostatek elektřiny hned pro několik sekcí. Nyní centrum opouštěli

poslední opozdilci a v patrech před eskalátory se tak tvořily hloučky netrpělivých pracovníků.

Jakmile se dostaly na podlaží, prorazily si cestu mezi odchozími a zamířily rovnou k laboratořím. Široké a hojně prosklené chodby zářily novotou, až si Ava pomyslela, zda by si neměla nasadit sluneční brýle. Cestou minuly první úklidové robůtky brázdící svých sto padesát metrů čtverečních, které vypulírují po milimetrech do absurdní čistoty. S takovým množstvím pomocných robotů IGMET rozhodně nemusel mít strach, že by ztratil příjem ze softwarů druhé generace.

Ava se zastavila před bílými dveřmi, jejichž jedinou ozdobou byl holografický štítek se jménem. V téhle době bylo prostě snazší přepsat údaje v počítači než sloupávat vytištěnou nálepkou. Jednou klepla a následně vstoupila dovnitř, aniž by čekala na vyzvání.

Žena v bílém plášti sebou prudce trhla, oči měla ještě před vteřinou přilepené k mikroskopu.

„Kvůli tobě si budu muset dát na dveře zámek!“

„Promiň, Nino, stala se mi opět malá...“

„... nehoda?“ dořekla za ni doktorka.

„Jo. Můžeš mi to prosím tě zase zahojit? Za pár dní odevzdávám důležitý projekt a obávám se, že budu potřebovat obě ruce.“

Nina popojela na židli, spojila dlaně v marném gestu a odevzdaně zakroutila hlavou. „Buď si jistá, že ti to naučtju. I když na druhou stranu jsi pokusný subjekt zadarmo a to má taky svou hodnotu,“ zasmála se.

Kaisa se pohodlně opřela o zeď a konečně zvedla hlavu od tabletu. „Jak to myslíš?“

„No s tím množstvím amorfínu, který už jsem na magistře vyplácala, by se musely nějaké nežádoucí účinky dávno objevit. Uvedu to ve své zprávě pro Radu,“ uculila se.

Ava se posadila na volnou židli u stolu a opatrně položila zraněnou ruku na desku. Doktorka se natáhla po jednom z přístrojů. Zapnula napájení, okamžik nastavovala parametry a pak ho přesunula nad její prsty. Několikrát přešla sem a tam, až měla zmapovaný celý rozsah poškození.

„No, máš štěstí, že sis nezpůsobila žádné odštěpky. I tak ti ale budu muset pár kůstek narovnat. Ať ti to amorfín zahojí správně,“ vysvětlovala, zatímco vstala a odemkla prosklenou skříň. Vybrala jednu z ampulí, sáhla do šuplíku pro novou jednorázovou stříkačku a nakonec z lednice vyjmula malou lékařskou pistoli. „Každopádně už vím, jak tě namotivuju, aby ses zdržela všech rizikových činů, tak jako my spřádání občané.“

Ava pochybovačně zvedla obočí.

„Je to jednoduchý,“ řekla Nina a jehlou přitom propíchl ochranný kryt ampule. „Příště to budeš mít bez umrtvení. A to tě chci potom vidět.“

„Proč?“

„Léčba amorfínem je extrémně bolestivá,“ ozvala se Kaisa ode dveří. Jako obvykle dokázala stíhat komunikaci a zároveň neodvrátit zrak od práce. „Máš pocit, jako kdyby ti hořelo celé tělo. Alespoň se to píše v lékařském slovníku,“ dodala a otočila k nim tablet, aby bylo vidět na displej.

Ava zařala čelisti, když se jí jehla zabořila pod kůži. „Jsem zkrátka opět tvou *dlužnicí*,“ vydechla.

Nině zahořely tváře. Určitě by je schovala za dlouhými blond vlasy, jenomže ty teď měla kvůli zákroku stažené do pevného uzlu. Sklonila se tedy alespoň níž a hodnou chvíli nikdo nepromluvil. Mezitím začalo účinkovat anestetikum, takže aplikace amorfínu neprovázely už žádné nepříjemné pocity. Doktorka nechala lék působit několik vteřin, pak ručním skenerem zkontrolovala srůst kostí a bylo hotovo.

Ava zvedla ruku před obličej a zkusmo zahýbala prsty.

„Jako nová. Děkuji. A ohledně tamtoho. Napiš mi jen čas a jsme si kvit.“

Nina nervózně přikývla. „Díky. Mimochodem. Taky tady zůstáváte na ten večerní experiment?“

„Jaký experiment?“

„Přišlo mi to jen pár minut před vaším příchodem. Genetická sekce se chystá oživit jeden ze subjektů stáze. To bude poprvé za posledních čtyřicet let od toho neúspěšného pokusu, co skončil smrtí. Dokonce prý odvolali primáře Gordana z dovolené, aby zákrok provedl. Do operace má být zapojeno hned několik kapacit oddělení, takže to ví přirozeně celá sekce.“

Kaisa se odpoutala od zdi a konečně přestala řešit práci. Odjistila pojistku na tabletu, složila ho do sebe a zastrčila si ho do jedné z kapes šedého saka.

„Vida, a ještě před hodinou to byl přísně utajený objev,“ řekla.

„Vy o tom něco víte?“

Kaisa jí neodpověděla. Správně vytušila, že o těchto záležitostech není vhodné mluvit.

Ava proto vstoupila do rozhovoru. „Kde to provedou?“

„Vybrali operační sál číslo dvě, je tam větší pozorovatelná. Vyrazím asi za hodinu, mají začít v sedm. Půjdete se mnou?“

„Sejdeme se až na místě, ještě musím zaskočit k sobě. Zatím se měj,“ rozloučila se chvatně a táhla Kaisu ven.

Když se ocitly mimo laboratoř, namířila si to přímo k operačním sálům.

„Nenechám si ujít ani minutu toho, co se tam bude dít.“

Kaisa si zastrčila pramen krátkých modrých vlasů za ucho. Nijak nekomentovala rychlý odchod, zato si neodpustila jinou poznámku.

„Víš o tom, že využívání bioroidů tímhle způsobem je nezákonné?“

Ava sebou lehce trhla. „Nebude si nic pamatovat. Po každé mu upravím vzpomínky. Navíc je to jen software čtvrté generace.“

„Jen?“ Kaisa se zastavila v půlce kroku. „Jak jen? Všichni bioroidi mají čtyřku, nemůžeš s nimi takhle zacházet.“

„Děláš, jako by to byla běžná praxe. Občas pošlu Nině nějaký starší model. Vždycky ví, do čeho jde. Nenutím žádného bioroida násilím, pouze jim z bezpečnostních důvodů vymažu paměť. Je to hlavně pro jejich ochranu, na to nezapomínej.“

Kaisa už nic neřekla, ale tvářila se zarputile. Nasadila ostrý krok a Ava musela chtít nechtě zrychlit na nepříjemnou úroveň. Vždyť přece o nic nešlo. Software čtvrté generace neumožňuje bioroidovi žádnou vyšší duševní aktivitu. Dokáže analyzovat skutečnost a vymyslet vlastní postupy, uvědomuje si *já*, ale je emocionálně omezen. Rozhoduje se pragmaticky, nechápe pocity, respektive je

s nimi seznámen v rámci základního nastavení, aby dokázal plně interagovat s člověkem. Koneckonců spousta lidí nedosahuje ani těchto kvalit, tak proč se tím trápit. Proto se společnost obohatila o tento typ bioroidů. Domácí společníci, řídicí pracovníci, pečovatelé, ale i všechny myslitelné obory, kde bylo potřeba lidem pomoci. Když se společnost ocitla na pokraji kolapsu, byly to právě technologie, jež jim život zachránily. Nejdřív zničily a potom zachránily...

První bioroidi se začali objevovat před dvaceti lety, ale byla to nedokonalá stvoření plnicí pouze předepsané množství úkonů. Přestože měli lidskou podobu, byť jasně odlišitelnou, lidstvo nebylo nikterak šťastnější. Byli takzvanou třetí generací. Ani tělesná konstrukce nedosahovala vysoké úrovně. Baterie se rychle vybíjely a vnější části vyžadovaly častou údržbu. Pak přišla Ava. A změnila vše od základů. Většinu umělých součástí nahradila organickými, vytvořila prakticky celou nervovou soustavu, čímž se bioroid ještě víc přiblížil člověku. Co na tom, že její testy občas přesahují povolené hranice? Už brzo bude mít v rukou důkaz, kterým Radě dokáže dokonalost umělého vědomí. A přinutí společnost posunout se zase o něco dopředu...

Z myšlenek ji vytrhly zvýšené hlasy z předsálí. Do pozorovatelný se hrnuli první nadšenci. Obě proklouzly mezi masu bílých těl a protlačily se ke vzdálenější straně prosklené stěny. Zítřka z toho určitě bude záznam, a možná podrobnější než tenhle akvarijní zážitek. Přesto chtěli všichni vidět zázrak zmrtvýchvstání na vlastní oči. Ava si mezi lékaři připadala v šedém dámském obleku jako

myš. Alespoň si sepnula dlouhé hnědé vlasy do praktického culíku. Postavila se vedle Kaisy, která zaujatě sledovala dění dole, a založila si ruce na hrudi.

Minuty se bolestně vlekly. Mezitím se kapacita pozorovatelný stihla oproti normálu dvakrát překročit a Ava zahlédla blondaté vlasy snažící se prorazit si cestu ke sklu. Nakonec i Nina dorazila dřív. Jen o chvíli později někdo konečně zapnul odposlech. Současně s tím se nad hlavami účastníků rozsvítily hologramové projekce, takže i méně průbojní nebo přehnaně zdvořilí kolegové vzadu mohli sledovat dění.

Operační sál byl kompletně přestavěn. Uprostřed se nyní nacházel široký prázdný prostor připravený pojmout celou stázi. Stativy s rozvody medicinálních plynů, stojany pro umístění chirurgických a anesteziologických přístrojů i operační stůl byly odsunuty na stranu. Uběhla další čtvrt hodina a náhle celý prostor zatajil dech.

Do místnosti právě vstoupilo několik asistentů doprovázených robotickým podavačem převážejícím stázi. Pluli mezi přístroji s elegantní rychlostí, která se dá naučit jen v laboratorním prostředí. Vzápětí se zjevil i jeden z techniků stázové sekce, aby připojil zdroj energie v podobě malého generátoru.

Ava po celou dobu nedokázala odtrhnout pohled od postavy ležící v kryogenní kapalině. Jak se asi bude ta žena cítit, až otevře oči do nového světa? Budou stejně hnědé jako její vlasy? Jaký má hlas? Co až poprvé promluví a uvědomí si, že mluví pro ni cizí řečí? Už na dálku totiž viděla připravené neurální rozhraní, díky němuž se mozek dokáže naučit ohromný soubor informací během pár

vteřin. Za běžných okolností se používá u bioroidů k předání předem vybrané skupiny vědomostí. Jeho použití u člověka podléhá extrémní kontrole, ovšem v tomto případě je jeho využití nasnadě.

Místnost se rozrostla o další lékaře a Ava konečně spatřila i Edgara Meiera. Jeho asistent Loebel začal okamžitě kolem sebe křičet rozkazy.

Mladá lékařka zrovna připojovala komoru k monitoru, aby mohli sledovat životní funkce subjektu. Zpod špatně nasazené čepice jí vykukovalo několik pramenů světle hnědých vlasů, oči měla opuchlé únavou. Devan po ní šlehl nespokojeným pohledem a nesouhlasně mlaskl, usoudil však, že jeho křik je potřeba jinde. Jeden z asistentů totiž zakopl o tlustý kabel na podlaze, který spojoval generátor se stází. I přes pád se mu podařilo uchránit kryobox v náruči. Za přívalu slov, jež se snesla na jeho hlavu, od něj lékařka odebrala cenný náklad a jeho kolega ho odvedl k ošetření. Rychlým pohledem zkontrolovala neporušenost obalu a pak o krok ustoupila, aby uvolnila místo nově příchozímu.

„Pane primáři, vše je nachystáno. Nechali jsem připravit tři zkumavky. Pro tento typ je doporučena aplikační pistole typu dvě. Ihned vám ji přinesu.“

„Děkuji, mladá dámo, tak se na to půjdeme podívat. Ať můžu manželce vysvětlit, proč jsem zmizel uprostřed narozeninové oslavy méjí dcery.“

„Obávám se, že za to můžu já, Georgi,“ ozval se za primářovými zády Edgar.

„Kolega Meier.“ George Gordan se neusmál, pouze kývl hlavou. „Co pro mě máte, že to nepočká do příštího týdne?“

„Dnes v podvečer jsme dostali hlášení z jedné kryogenní stáže. Kontrolní robot u ní zaznamenal nesrovnalost. Poté, co mě zalarmoval, jsem ihned zkontroloval údaje a zjistil jsem, že tato pacientka může být probuzena. Protilátka, kterou držíte v ruce, její chorobu eliminuje. Provedl bych operaci sám, ovšem znáte předpisy. Navíc to není úplně jednoduchý případ. Chtěl jsem mít jistotu, že nenastanou komplikace. Všechny údaje jsou zde na medisku. Je potřeba vypočítat přesné dávkování a případně zařadit další medikaci. V zásadě pro tuto situaci nemáme klinickou studii. Netušíme, co se může stát.“

Primář převzal nabízený přístroj. Štíhlými prsty zkušeně poklepával po displeji a projížděl jednotlivá data. Z dálky to mohlo vypadat, jako by tůkal do tenké knížky, nebýt toho, že se nad dotykovou plochou vznášela holografická schémata.

Meier trpělivě čekal, dokud Gordan nedokončí analýzu. Loebel také přesunul pozornost na primáře, všechny přípravy už byly dokončeny.

„Už chápu, proč jste mě zavolał. Struktura té choroby je fascinující. Ještě nikdy jsem neviděl, aby se něco vázalo na řetězce takovýmto způsobem. Ovšem,“ jeho ruka přelétla povrch medisku, „můžu vám rovnou říct, že použití té protilátky bude mít vedlejší účinky.“

„Četl jsem zprávu, pravděpodobnost je zhruba šedesát procent.“

„Já si to nemyslím. Podívejte se na tohle uskupení a aplikujte ho jako šesterečné krystaly, ne čtverhranné.“

Z následující konverzace poklesla některým přítomným celist. Několik z nich si začalo mezi sebou vzrušeně šeptat.

„Ticho!“ okřikl je Loebel. „Primář se musí soustředit.“

„Děkuji vám, pane *asistente*, ale už jsem to dokončil. Mohu vám, doktore Meiere, zaručit, že se zákrok obejde bez *vážných* nežádoucích účinků. Ale jediná věc, které se opravdu bojím, je selhání mozkové funkce. Buňky si zachovaly integritu a nejsou poškozené krystalky ledu. Přesto bych neriskoval. Nechte připravit ilinázu, dva miligramy budou stačit.“

„A ty ostatní nežádoucí účinky?“

„Nic, co by vážněji ohrozilo zdraví pacienta.“

„Není zbytečné použít ilinázu, byť v tak malém množství?“ zeptal se Meier. „Přece jen je to velmi drahý lék.“

„Řeknu to bez obalu. Jestli nechcete mít z té ženské dementa, musíte jí to dát. Pokud se bojíte výdajů, naučtujte to Olsonové jako investici do výzkumu v rámci dotací. Ale jde tady o člověka, proboha. Zrovna váš resort si může dovolit prakticky všechno.“

Ava i přes sklo viděla, jak se Meierovi protáhl obličej. Přesto na primářova doporučení beze slova přistoupil. V tu chvíli dorazila poslední část vybavení. Částicový transmitter se obvykle nacházel ve speciálně upravených komorách, nicméně tentokrát museli využít pojízdný. Jakmile byl správně umístěn nad kryt stáže, začal jeden z asistentů označovat okrajové body kapsle, aby přístroj věděl, kam nasměrovat proud částic. Ava netrpělivě sledovala jeho počínání v detailu na obrazovce. Kdyby ji k tomu pustili, měla by to asi tak padesátkrát rychleji.

Nové stázové komory už měly konstrukci speciálně upravenou a její součástí byl i transmitter včetně mnoha dalších vychytávek. V zásadě vše, co teď dole tým

asi devíti lidí připravoval. Dokonce i připojení člověka k systémům se už neprovádí přes míchu. Jakmile totiž dojde k oživení, může sebou tělo škusbnout a pohyb způsobí poškození nervů v oblasti připojené mikrovlákny ke kontrolní jednotce.

„Částicový transmitter připraven,“ zahlásil asistent důležitě.

„Tlakové čerpadlo připraveno.“

„Kapsle přepnuta to pohotovostního režimu.“

Čtyři ploché obrazovky zaplnily výstupy životních funkcí a dalších dat, jež stáže monitorovala.

Ava zjistila, že zadržuje dech. Evidentně nebyla jediná. Dovolila si rychlý pohled za sebe. Většina personálu IGMETu třestila oči před sebe a sledovala buď hologramové projekce, nebo měla tvář prakticky nalepenou na skle. Pár dvojic se mezi sebou tiše dohadovalo, jak by se operace podle jejich názoru měla provést. Když však promluvil primář, všichni umkli.

„Operační týme, připravte se k přesunu *pacienta*.“

Teď už skutečně nedýchal nikdo.

„Jdeme na to. Ať se stihnu vrátit domů dřív, než sní návštěva celý dort.“

Někdo se nervózně zasmál.

Gordan přešel k hlavnímu počítačovému terminálu, odkud mohl sledovat všechny zapojené složky. Jeho úkolem bude podle vývoje situace bleskově určit postup i medikaci, zhodnotit počítačem doporučené simulace i řídit automatické funkce operačního stolu.

„Tak jdeme přepsat dějiny,“ zamumlal. Několikrát přešel prsty po obrazovce a pak odeslal pokyn.

Ozvalo se pronikavé pípnutí a kontrolka na stázi skočila ze zelené na oranžovou.

„Dvacet vteřin do kompletního zkapalnění.“

„Všechny vegetativní reakce ve vymezených hodnotách.“

„Zapínám čerpadlo,“ zahlásil jeden z asistentů a během okamžiku všechna kryogenní tekutina odtekla pryč.

„Zahajte rozmrazení.“

„Částicový transmitter aktivován. Všichni ustupte! Deset vteřin do rekonstrukce.“

Gordan prakticky nezvedl oči od monitoru. Jen co proces skončil, vykřikl: „Otevřít kapsli!“

Dva muži okamžitě vyplnili primářův rozkaz. Odpojili mechanické zámky a kryt se tím sám otevřel. Současně s tím se na monitorech ukázaly nuly a vodorovné čáry.

„Spoj mezi stázi a pacientem přerušen. Rychle, máme ji teď bez podpory životních funkcí.“ Gordan prakticky ani nedořekl větu a už byl vedle kapsle přistavený operační stůl s umělou inteligencí, kam ženu bleskově přemístili. Během okamžiku naskočil celkový obraz subjektu. A nevypadalo to vůbec dobře.

„Napojit na plicní ventilaci. Připravte teplý fýzák a miligram adrenalinu. Zahájit defibrilaci.“

Ava napjatě sledovala, jak medicínální robot plní během okamžiku a bez jediného zaváhání všechny pokyny. Přesným paprskem rozřízl onen zvláštní hadovitý oděv, do kterého byla pacientka oblečená. Následně po těle rozmístil čidla mapující tělní oběh, krevní plyny, tlak a další ukazatele. Na monitorech se ukázaly křivky EKG a EEG. Současně s tím aplikoval infuzi.

System sám určil hloubku i lokalitu vpichů. Potom robotické rameno přiložilo na hrudník elektrody a zahájilo defibrilaci.

Jednou.

Podruhé.

Potřetí.

„No tak, holka,“ zamumlal Gordan.

„Pane primáři, delta vlny,“ vyhrkla lékařka, i když to už každý spatřil na monitorech.

„Vidím. Máme sinusovou bradykardii. Dvacet tepů za minutu. Zvyšuji dávku adrenalinu o další miligram.“

Medicinální robot zobrazil na obrazovce potvrzení o aplikaci. Vzápětí přepnul na ukazatel tlaku.

„Tlak šedesát na čtyřicet a stoupá,“ oddychl si Gordan. „Myslím, že jsme z nejhorsího venku. Připravíme se na aplikaci protilátky.“

Ava sledovala, jak primář vyhodnocuje současný stav a propočítává potřebné množství k eliminaci nemoci. Špatně odhadnutá výše by mohla zbytečně zatížit tělo či způsobit nepředvídatelné účinky. Přece jenom měli k dispozici pouze počítačové simulace. Po několika minutách převzal lékařskou pistoli, vložil ampuli do dávkovače a nastavil přesné množství. Rozhodným krokem přistoupil k ženě, přiložil jí hrot ke krku, naposledy přehlédl ukazatele na monitorech a stiskl pojistku.

„Hotovo. Převezte...“

Slova přerušil pronikavý tón.

„Tlak dvě stě deset na sto dvacet! Připravte...“

Alarm utichl. Na vteřinu jako by všichni zkameněli a jen sledovali, jak tlak opět padá dolů na přijatelnou mez.

„Zkontroluji reakci zorniček,“ řekla lékařka a zakryla svou postavou výhled. „Zdá se, že...“

Ticho.

„Pane primáři? Je tohle... je tohle normální?“

Gordan přistoupil ke stolu, a jak lékařka poodešla dál, mohli všichni přihlížející konečně spatřit ženinu tvář.

Ava rozšířila oči. „A do prdele...“

II

Bude to jen na chvíli, slibuji.

„Neustále opakuje slovo jeremy.“

„Myslíte, že to v jejich jazyce mohlo něco znamenat?“

„Co já vím, Devane? Tyhle zastaralé dialekty už nikdo nezná.“

„Třeba se pokazilo neurální rozhraní.“

Jako když zaspíš dlouhý víkend.

„Nesmysl. Naše technologie fungují bezchybně. Spíš její slabý mozek nezvládl nápor nových informací.“

„Bylo by to možné, pane doktore?“

„Samozřejmě. Průměrné IQ tehdejší doby bylo hluboko pod současnými standardními hodnotami.“

Až se probudíš, budu u tebe.

„Jeremy?“

Až se probudíš, začneme znovu.

Vlastní hlas zněl jejím uším slabě a vzdáleně.

„No? Co jsem říkal? Nejspíš bude postižená.“

„Já n-nejsem...,“ utřídit myšlenky trvalo nekonečně dlouho, „... po-postižená,“ promluvila k přítomným

postavám, ačkoli nechápala, proč o ní její nejbližší takhle hrubě mluví. Místo odpovědi dostala jen ticho.

Sofie se pokusila otevřít oči, ale i tento jednoduchý akt byl nad její síly. Raději se zhluboka nadechla. Nasála kyslík do plic přesně tak, jak ji roky nutil její trenér, až byla schopná dýchat snad na rozkaz, i když její tělo ovládalo naprosté vyčerpání. Soustředila se na prostředí kolem sebe. Na tiché pípání přístrojů. Na tlak obepínající její zápěstí. Na další nadechnutí.

„Voní to tu... jinak,“ vypravila ze sebe.

Opravdu, vzduch byl cítit... prostě jinak. Nedokázala popsat, co přesně ji zarazilo. Nebyla to vůně sterilního prostředí ani pach dezinfekce. Byla to zvláštní změna v samotné struktuře okolí, jako když člověk přijde k babičce na návštěvu a pozná její domov bez sebemenšího zaváhání, i kdyby měl zavázané oči. Náhle zabodovala s přívalem paniky.

„Je po všem?“ zeptala se přítomných osob. „Povedlo se to?“

„Ano,“ ozval se hluboký mužský hlas. „Technicky vzato jste v pořádku.“

Technicky vzato.

Tato jediná věta konečně přiměla zubožené tělo otevřít oči. A nechat se oslepit jasným světlem, ve kterém tonul nemocniční pokoj. První, co spatřila, nebyl strop. Hleděla do čočky nějakého přístroje umístěného nad postelí. Vzduch kolem něho se chvěl naoranžovělou září. Copak ji ta věc skenovala? Skoro to tak vypadalo. Donutila se odtrhnout zrak od této podivnosti a natočila hlavu doprava.

Nejblíž u lůžka stála nějaká plavovlasá doktorka. Alespoň to tak vypadalo podle sterilní bílé barvy jejího oděvu, přestože stříhem to spíš připomínalo dámský módní kostýmek než typický laboratorní plášť. Tvářila se napjatě a co chvíli odvracela zrak. Kromě ní byli v místnosti ještě dva muži. První vypadal na padesát a svou mírně nahrbenou postavou připomínal sluhu plouzícího se po chodbách. Starší z nich měl elegantně upravený krátký vous a zvláštní dvojitou jizvu protínající levé obočí. Ten se nakonec ujal slova.

„Jste Sofie Adlerová?“

Olízla si rty. „Ano.“

„Narozená v roce 1999?“ pokračoval lékař strojově.

„Ano, ale...“

„Uvedená do kryogenní stáže 29. června 2031?“

„Ano, ale...“

„Rozumíte tomu, co říkám?“

„Mluvím snad čínsky?“

Pauza. Lékaři si mezi sebou vyměnili výmluvný pohled.

„Odpovídám vám, tak předpokládám, že chápu, na co se mě ptáte,“ vysvětlila.

„Cítíte bolest, napětí, křeče nebo nějaké jiné obtíže?“

„Ne,“ vyhrkla, aniž by se nad svým stavem vůbec zamyslela. „Totiž, cítím se dobře. Jsem jen zmatená. Mám pocit, jako bych pořád ještě trochu spala. Vysvětlete mi prosím, co se stalo. Jsem v pořádku? Zničili jste tu nemoc?“

Sofii se náhle rozbušilo srdce. Přece by ji neprobudili, pokud by lék úspěšně nedokončili. Chybělo pouze šest hloupých měsíců. Jí však zbývalo sotva pět týdnů. Byla to přijatelná cena. Usnout na půl roku a ztratit jen malou

část života namísto celého. Určitě by ji nevzkřísili zbytečně. Leda by se s ní chtěl Jeremy naposledy rozloučit, protože přes veškeré úsilí neuspěli... Vyděšeně polkla. Přístroj nad hlavou zlověstně zapípal. Doktorka po něm hodila nervózní pohled.

„Nejsem psychiatrický konzultant, to přenechám jiným,“ pokračoval po krátké odmlce ten muž. I jeho oblečení evokovalo lékařské prostředí. Ovšem co ten podivný střih? Že by ji mezitím přesunuli do Švýcarska? Pomalu jí docházela trpělivost.

„O čem to sakra mluvíte? Kde je doktor Bordon?“

„Kdo?“

„Doktor Richard Bordon. Vedoucí výzkumu.“

„Žádného Bordona neznám.“

„To není možné. On mi pomáhal. Musí tady přece být. Někde v tomhle areálu. Vždyť přece ten lék vymyslel.“

„Upozorňuji, že se v tomto Institutu nenachází osoba tohoto jména.“

„Ale ano!“ vstoupila poprvé do řeči lékařka.

Sofie si úlevně vydechla.

„Jeho socha se přece nachází uprostřed atria hned vedle vodní kaskády. Na štítku jsem kdysi četla toto jméno. In memoriam převzal cenu Birbiho Barxe za celoživotní přínos do experimentální genetiky.“

„Socha?“ zopakovala nechápavě. „Musela jste se splést. A kde je vůbec Jeremy? Jak to, že tady není? A kdo jste vlastně vy?!“

Otázka zůstala bez odpovědi. Lékař kývl na druhého muže a vydal se ke dveřím. Po celou dobu zcela ignoroval její výraz. Teprve s rukou na nějaké dotykové ploše

promluvil: „Slečno Adlerová, mohu vás ujistit, že se jazykový implantát ujal. Následujících třicet dní budete pod karanténou, abychom vyloučili přítomnost patologických bakterií, které by mohly poškodit naši společnost. Vaše choroba byla úspěšně vyléčena. Jménem IGMETu bych se vám rád omluvil za trvalé následky zapříčiněné léčbou. Protože nejste evidovaná v centrálním systému a váš případ podléhá specifické výjimce, není možné podat proti operačnímu postupu stížnost. Vzhledem k tomu, že zatím nejste klasifikována jako občan Tersusu a v zásadě ani jako člověk, nesmíte opustit tyto prostory. Ohledně dalšího postupu se s vámi spojí pověřená osoba. Na shledanou.“

Sofiin hrudník se zběsile zdvíhal nahoru a dolů. A zůstalo to tak ještě několik vteřin po tom, co se bílé dveře zasunuly zpět na místo. To je vtip. Nějaká legrace, aby jí zpestřili přivítání. S nadějí pohlédla na lékařku.

Žena viditelně znervózněla. Nejspíš ji vyděsil už jen samotný fakt, že s ní zůstala sama na pokoji. Copak vypadala tak strašidelně? Samozřejmě, kryogenická stáze na ní určitě nechala nějaké následky. Pravděpodobně vypadala jako někdo, kdo se právě vrátil z dvanáctihodinové služby hlídání na parkovišti. Sofie se pokusila o úsměv, ovšem zamrzl v jakémsi pološklebu, a tak ho raději nahradila první otázkou, co ji napadla.

„Co ten chlap myslel tím jazykovým implantátem?“ řekla, zatímco se pokusila s pomocí rukou posadit. Z přístroje nad hlavou se pomalu odpojil malý, nejspíš plastový rám. Sjel trochu níž a Sofie ho váhavě uchopila a s jeho pomocí se napřímila. Postel okamžitě zareagovala na změnu

tlaku a sama změnila polohu, takže se mohla pohodlně oprít. To jsou ty švýcarské technologie...

„Doktor Edgar Meier patří k našim předním odborníkům na genetiku,“ opravila její neurvalost doktorka. „Právě on celou operaci nařídil,“ řekla a opatrně upravila snímací elektrody na jejím hrudníku. Pak se ale dala do vysvětlování. „Po zákroku jsme provedli neurální restrukturalizaci. Jakmile jsme vás uvedli do stabilizovaného stavu, do vašeho vědomí byla nahrána kompletní znalost současného jazyka. Bez tohoto zásahu byste nám pravděpodobně vůbec nerozuměla.“

Současného.

Přihlouple zamžikala. „Tomu nerozumím. Mluvím anglicky i německy.“

Doktorka zavrtěla hlavou. „Nepodstatné. V roce 2112 byl aliancí měst ustanoven společný jazyk. Tyto historické přežitky jsou předmětem maximálně tak akademického zájmu.“

Sofie polkla. V uších jí burácela ozvěna vlastního srdce. Děsivá předzvěst ji láskyplně objala. Celou minutu se jí nechala ovládnout. Pak se na hranici slyšitelnosti zeptala: „Kolikátého je?“

„6. července.“

Ticho.

„2198.“

Jeremy.

Sofii se z hrdla vydral vzlyk. V ženiných očích se poprvé mihnul upřímný soucit. Zlehka jí položila ruku na rameno.

„Je mi to líto.“

Sto šedesát sedm let.

Bude to jen na chvíli, slibuji. Jako když zaspíš dlouhý víkend.

„Ne, ne, ne. To je nějaký omyl.“

Doktorka se nadechla k odpovědi, ale pak jen zavrtěla hlavou.

Sofii se zatmělo před očima. Je to jen sen. Sen, ze kterého se probudí. Zuřivě těkala pohledem po pokoji. Okno zatažené papírovými roletami. Funkční nábytek, jenž jí byl svým tvarem cizí. Obrazovka, jež měla do obyčejné televize hodně daleko. Jedním pohybem odhodila peřinu a spustila nohy z postele.

„Ne, to nemůžete! Nemůžete ještě vstát!“

„Nesahejte na mě,“ zasyčela na doktorku. Jednu ruku držela před sebou jako štít, druhou si tiskla na prsa. Pak prsty uchopila elektrody a strhla si je z hrudníku. Jehlu s kanylou vedoucí do loketní jamky ani nevnímala. Prostě ji vytrhla z místa, kam vedla. Jakmile přenesla váhu, tělo zaprotestovalo. Udělala několik vratkých kroků kolem postele a zamířila ke dveřím.

„Stůjte. Nebo zavolám ostrahu.“

„Uхни mi z cesty,“ řekla a sevřela doktorce ruku. Potom do ní strčila. Přestože do pohybu nevložit žádnou extra sílu, hrůza, vztek a smutek udělaly své. Žena vykřikla bolestí, odlétla dozadu a narazila do zdi. Zůstala sedět na zemi, jedna její bota se válela metr od ní. Lapala po dechu, přesto si třesoucími prsty sáhla k uchu.

„Pomoc,“ pípla.

Do místnosti okamžitě vtrhli tři muži. Měli černý stejnokroj skládající se z perfektně střižených kalhot s bílým opaskem a košile, jejíž zapínání bylo lemované fialovým